

B M
R E
O D
N A
Z I
O L
V Á
Á E

MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

BRONZOVÁ MEDAILE

MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

*Chtěla bych mít zrovna otevřené oči,
chtěla bych se dívat.*

*Chtěla bych mít vypnuté rádio,
chtěla bych být zticha a dávat pozor.*

*Chtěla bych dupnout na brzdy a držet volant.
Chtěla bych vrátit čas.*

Kdyby to šlo.

Kéž by to šlo.

Text © 2016 Michaela Schmiedlová
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016
ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-107-3
ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-108-0
ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-109-7
Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik
<http://www.lukasvik.cz>

Slovo na úvod

Nesnáším strhující příběhy s překvapivým koncem. Kdybych nějaký takový chtěla napsat, začala bych s ním mnohem dřív a skončila před rokem a půl. Nebo bych na konci tohoto příběhu šla k oltáři s Lukášem a byla těhotná. To byste opravdu nečekali. Ale taky byste ho nechtěli číst.

A navíc pochybuju, že by byl strhující.

Jestli je můj příběh strhující? Nejspíš ne. Ale nechám to na vás. Jen nečekejte, že vás svým koncem překvapí.

1.

Sakra! Při pohledu na hodiny tiše zaúpím. Asi se picnu... Teprve sedm hodin ráno?! A to už za sebou mám ranní běh, rozcvičku i sprchu. Nutně potřebuju nějaký spolehlivý zabiják času.

Takže si sedám k počítači a bezmyšlenkovitě brouzdám po internetu. No dobře, až tak bezmyšlenkovitě ne. Zjišťuju, jestli se někde náhodou neobjevily nové fotky mého idola Dominika Výborného. Nikde nic. Což je smutné. Asi bych je měla přestat hledat několikrát denně, tak bych možná na nějaké nové i narazila. Bohužel, na takové úvahy je krapet pozdě, tak se aspoň kochám obrázky, co už dávno znám.

Celou dobu, co sedím a snažím se zabavit, nervózně poklepávám nohou takovým tím stylem, který vždycky všechny přítomné spolehlivě přivádí k nepřičetnosti. Naštěstí jsem ve své garsonce sama a můj zlovyk nikoho neirituje. Bydlím ještě u rodičů, ale má posedlost soukromím vyústila v alespoň částečné osamostatnění, zabrala jsem si garsonku, která bývala určená hostům.

A z čeho jsem tak strašně nervózní? Čekám, až mi konečně zazvoní mobil.

Samou nedočkavostí jsem se probudila už v půl páté. Marně jsem se snažila znova usnout, v posteli jsem ležela ještě hodinu a teprve pak jsem si dovolila vstát. Na tenhle den jsem čekala skoro měsíc. Od té doby, co Julie odjela na dovolenou a já jsem tu se bez ní kousala nudou. Normálně bych narozeniny takhle neprožívala, jenže tentokrát nám Julča naplánovala Pořádnou Pařbu, myšleno samozřejmě Pařbu s velkým P a K – s Pořádnou Kocovinou.

A já už se vážně zoufale potřebuju odreagovat! Vypnout. Aspoň na chvíli. Na nic nemyslet, nic si nepřipouštět... Už mi tady z toho všeho hrabe. Zvláště, když jsem takhle sama.

Konečně! Jásám v duchu. Mobil se totiž rozsvítil a začal vyzvánět znělkou z Hříšného tance, kterou mám vyhrazenou jen pro svou nejlepší kamarádku. Ani vteřinu neváhám.

„Happy birthday to You!“ ozývá se Juliin hlas.

„Happy birthday to You!“ zpívám jí na oplátku.

„Už jsem se bála, že nikdy nedorazíte!“

„Nechali nás hodinu trčet na letišti,“ vysvětluje poněkud rozladěně Julča. „Takže v deset tě s Lukášem vyzvedneme. Jasný?“

Všechno jsem jí samozřejmě odkývala. Než jsme se rozloučily, rozebraly jsme ještě Juliiny nejožehavější zážitky z Thajska: výborné jídlo, dokonalé pláže a hlavně jednoho děsně sexy turistu z Německa, problém prý spočíval v tom, že angličtina s německým přízvukem už tak sexy nebyla. Ona prostě vždycky najde na klukovi nějaký zádrhel

S Julčou se známe už od první třídy základky, seděly jsme spolu v lavici, pomáhaly si při testech, šly jsme spolu na sportovní gymnázium,... Jedna bez druhé jsme prostě neudělaly ani ránu. Až vysoká nás rozdělila. Nebo spíš jen oddělila. Samozřejmě to naše přátelství ani v nejmenším nezlomilo.

Sláva moderním komunikačním prostředkům! Díky nim se pravidelně během semestru zásobujeme zážitky z přednášek – já jsem jí třeba poslala fotku spícího spolužáka, která jasně dokazovala, jak strašně záživné to zrovna bylo.

Spojuje nás toho zkrátka a dobře hodně. A třešinkou na dortu tomu všemu je stejné datum narození. Narodily jsme se v srpnu ve znamení lva a vždycky jsme o sobě mluvily jako o pravých českých lvicích. Ne, že bychom zrovna chtěly podporovat národní hrdost a vlastenectví. Jen nám to připadlo vtipné.

„Rory! Už musíme jít!“ volá na mě mamka z haly.

„Letím!“ vyskakuju od stolu a peláším za ní. Sama sebe se od probuzení snažím přesvědčit, že i na tuhle část dne se těším. Bohužel, mé *sebepresvědčovací* schopnosti nikdy nebyly na vysoké úrovni.

Jmenuju se Aurora, nikdo mi neřekne jinak než Rory, až na tátu, ten mi většinou říká Prcku.

Dneska mě čeká holčičí den s mamkou, ale než to vypukne, musíme ještě odvést Sofii s Tobiasem na tábor.

Mamka, Livie, mě měla ve dvaceti. Tatka je o sedm let starší než ona. Na vysokou sice šel, ale nedodělal ji, místo toho se vrhl na podnikání.

S prarodiči z mamčiny strany se vůbec nevidáme. Ti své dceři totiž nemohli zapomenout, že byla tak nezodpovědná, nechala se zbouchnout a pak se ještě k tomu všemu vdala za toho budižkničemu bez vysokoškolského diplomu. Děda je profesor s hromadou titulů před jménem i za ním.

Možná by se teď s námi chtěli vídat. Netuším. Mamka s nimi nekomunikuje, takže nevím, jak to vlastně je. A je mi to úplně jedno.

Napřed se prý prarodiče nabízeli, že mě vychovají jako svou vlastní, aby se mamka mohla nadále věnovat studiím a nebyla zatížena malým řvounem. Jenže mamka se mě, svého děťátka, nedokázala vzdát. Taťka byl navíc z jejího těhotenství nadšený a variantu, že by mě nevychoval, že bych nebyla jeho, jednoduše zamítl.

Mám za to, že se mi mamka vždycky věnovala minimálně na sto dvacet procent, jako by všem chtěla dokázat, že i dvacetiletá žába dokáže vychovat perfektní dítě. Dětství jsem měla úžasné. Jediné, co jsem si myslela, že mi chybí

k naprosté spokojenosti, a o co jsem rodiče stále prosila, byl nějaký ten sourozenec.

Sofi a Tobiase měli s velkým odstupem, samozřejmě by je měli i bez mého neustálého naléhání.

„Rory, zlatíčko, co chceš od Ježíška k Vánocům?“ „Bratříčka nebo sestřičku.“

„Prcku, co ti mám koupit k narozeninám?“

„Nic.“

„Ty nic nechceš?“

„Bratříčka nebo sestřičku,“ chudáci, byla jsem neuvěřitelně otravná.

Sofie je o 9 let mladší než já a Tobias dokonce o 11. Své mladší sourozence naprosto zbožňuju. I když Sofie se teď pomalu ale jistě řítí do puberty a většinu doby je snesitelná jen s velkou dávkou přemáhání. V její přítomnosti se dost často musím zuby nehty držet, abych ji nepopadla za ramena a nezačala s ní třást, *ať už se sakra vzpamatuje!*

Aurora, to jméno mi vždycky přidělovalo problémy. S takovýmhle jménem jsem chtě nechtě, byla vždy středem pozornosti.

Pojmenovali mě po prababičce z tatkovy strany. Prý to byla inteligentní vzdělaná nádherná úžasná a nezávislá žena. Hm... nevím, nevím, pokud chtěli, abych byla taky taková, možná jsem je trochu zklamala. No, možná dokonce trochu víc.

Předpokládám, že ať už byla prababička, jaká chtěla, i ona s tím jménem musela bojovat. Docela ráda bych na tohle téma prohodila pár slov se svými praprarodiči. *Co vás to proboha napadlo?! Dávat dítěti takovýhle jméno?! Zbláznili jste se?* Asi takhle nějak bych naši rozmluvu začala.

Poslední dobou se s mámou dost hádám, táta už se do toho radši nijak nevměšuje, vlastně už se to neobtěžuje ani komentovat. To proto z vyhlídky *holčičího dne* právě neskáču radostí.

Hlavně doufám, že mamka bude natolik taktní, aby si aspoň na moje narozeniny odpustila tu svou soustavnou kritiku a vyčítání. Nevím, jestli mám ještě sílu všechny ty její klasické komentáře ignorovat.

Z donucení jsem šla na ekonomku. Rodiče tak nějak neschvalovali mou kariéru profesionální sportovkyně. Byli ochotní mě ve sportu finančně

podporovat jen v případě, že si udržím ty nejlepší známky i na vysoké. Sice jsou sami sportovní nadšenci, ale je to pro ně spíše takový doplněk zdravého životního stylu.

Co se pamatuju, jsem krasobruslila, milovala jsem všechny sporty – tanec, gymnastiku, balet, atletiku,... prostě všechno, na co mě naši přihlásili. Jenže bruslení, to pro mě bylo ještě o třídu výš, takové vše v jednom. Babička vždycky vtipkovala, že mi ty brusle jednou přirostou k noze. Byla jsem juniorskou mistryní Evropy a ani na juniorském mistrovství světa jsem se za tu stříbrnou medaili nemusela stydět. Zkrátka a dobře mi všichni předpovídali zárnou budoucnost.

Každá jiná normální rodina by na mě byla pyšná, ne ta moje. Radši by byli, kdybych rekreačně jezdila na kole, chodila do fitka a byla zalezlá doma s učebnicema.

Taky vám to připadá tak ujeté? Vzhledem k tomu, že táta vysokou ani nemá? A mamka před ní dala přednost mé maličkosti? I když si tu medicínu pak dodělala, ale to už se nepočítá, že ne?

Nakonec to došlo tak daleko, že si naši vyčítali, že mi povolili sportovní gymnázium místo toho klasického. Dobrali se totiž k závěru, že učitelé byli z mých sportovních výkonů až moc nadšení a tím pádem mě až moc podporovali ve vrcholovém sportování. Taky se jim nelíbilo, že mě škola používala na svých propagačních materiálech, i tak mě prý byla média až moc plná.

Což pravda rozhodně nebyla, vzhledem k tomu, že nějaké juniorské krasobruslení většinu lidí absolutně nezajímalo.

Tradá! Konečně se jim splnil jejich dlouholetý sen. No dobře... možná jim krapet křivdím. Ale vím, že vždycky chtěli, abych s krasobruslením sekla, jen chtěli, aby to bylo mé rozhodnutí. Samozřejmě si nemyslím, že by mi kdy přáli, co se mi stalo.

Před rokem a půl jsem měla cestou z tréninku autonehodu. Jela jsem na straně spolujezdce. Nejvíc to odnesla moje pravá noha. Prodělala jsem několik operací, musela jsem chodit na rehabilitace a krasobruslení pověsit na hřebík.

Ještě k tomu křivdění... byli na mě pyšní, ne, že ne. Chlubili se svou talentovanou holčičkou, ale sport jakožto výdělečnou činnost zkrátka a dobře neuznávali. Furt se mě ptali, CO budu dělat PAK.

CO PAK, až nebudu moc krasobruslit? Krasobruslit na vrcholové úrovni není možné ani do třiceti let. Chtěli, abych měla nějaká zadní vrátka. „CO PAK? Budeš dělat sportovní komentátorku?“

Od mala jsem toužila po dvou věcech. Po bronzové olympijské medaili a po vlastním penzionu. Proč zrovna po bronzové? To kvůli hokejistům. Vždycky mi bylo líto těch stříbrných hochů. Ti sice dopadli lépe než bronzový tým, ale po prohraném posledním zápase vypadali hrozně smutně, ne jako medailisté. Zato broznoví svůj poslední zápas vyhráli.

A proč jsem nechtěla zlatou? Upřímně? Kdybych ji vybojovala, určitě bych se nevztekala, ale jako cíl mi to připadalo příliš nedosažitelné.

Sen o olympijské medaili se rozplynul. Zůstal jen ten penzion nebo hotel nebo prostě nějaké rekreační zařízení. O tomhle snu jsem

se s našima odvážila bavit jen jednou. A to ještě ve třetíku na gymplu, když opět došlo na milionkrát omílané téma CO PAK. Chtěla jsem jít totiž na hotelovku a ne na stupidní ekonomku. Neklaplo to. Kdybych šla na hotelovku, tak by mi přestali platit tréninky, závody a všechno, co bylo s krasobruslením spojené. Světe div se, závodní krasobruslení není nijak levný koníček. A v tu dobu pro mě byl naprosto vším.

Vsadila jsem na špatný sen. Trvalo mi čtvrt roku, než jsem se po té nehodě odvážila aspoň zajít podívat na trénink a pozdravit kamarády. Tak strašně jsem všem záviděla a ještě víc jsem se za to styděla. Měla jsem prostě sportovní komplex a mám ho samozřejmě i teď. Vězí ve mně to pověstné *co kdyby*. *Co kdyby* se žádná autonehoda nikdy nekonala?

Za dva roky už jsem mohla soutěžit na olympiádě. Třeba bych byla ve skvělé kondici, třeba by se mi podařilo atakovat stupně vítězů, třeba...

Nikoho nikdy z dlouhodobého hlediska nezajímaly juniorské zásluhy a na jiná než

medailová umístění ze světových šampionátů se rychle zapomínalo.

Moje hvězda vyhasla. Třeba v nějakém jiném vesmíru ještě září. Třeba je teď jedna z milionů možných verzí mě samotné šťastná. Nějaká ta stejná ale přece jen jiná Aurora má zdravou nohu, třeba se zrovna připravovuje na nadcházející sezónu nebo chodí na hotelovku. A možná tam někde jinde v tom jiném vesmíru je dokonce jedna má verze, která má oboje, která může bruslit i studovat, co sama chce.

Jenže já žiju v tomhle vesmíru, v *debilním* vesmíru, ve kterém vám jedna *debilní* vteřina změni život k nepoznání.

Závidím té jedné potenciální Rory její úžasný život a možná i té druhé potenciální Rory a současně s tím doufám, že jsem jediná ze všech těch verzí Rory, jejíž život nestojí za nic.

Trenéři mě ještě přemlouvali, abych začala trénovat malé děti, abych se ke krasobruslení vrátila aspoň částečně. Ale ke kluzišti jsem nemohla, všem jsem záviděla. *Co kdyby* se ta nehoda nestala? Kde bych teď byla? Byla jsem

dobrá, možná dokonce nejlepší a pak mi to jedna *debilní* vteřina všechno vzala.

Jakékoliv myšlenky na krasobruslení jsem si zakázala a dodržuju to. Vrcholový sport jsem ze svého života vymazala. Neexistuje.

Letos jsem se začala zabývat svým druhým snem. Tajně jsem si dala přihlášku na vytouženou hotelovku. Přijali mě. Rozhodla jsem se pro dálkové studium, které mi umožní vedlejší aktivity. Ještě si nejsem dost dobře vědoma toho, jak to všechno zvládnou, až budu dělat dvě vysoké najednou, ale to hodlám řešit, až to nastane.

Naši se po té mé autonehodě těšili na společné víkendy. Dřív jsem je trávila na trénincích nebo na závodech a doma jsme se potkávali jen zřídka. Jenže já se místo toho uzavřela do sebe a o společně strávený čas jsem nestála.

Napřed na mě házeli jen soucitné pohledy, utěšovali mě, chtěli mi neustále pomáhat. Jenže čím víc se snažili, tím víc jsem od nich utíkala. Chtěli po mně, abych se bavila, abych našla nový smysl života, abych se přes to přenesla.

Kdyby to bylo tak jednoduché, hned bych to udělala. Ale ono to jednoduché nebylo. Takže jsme se začali hádat.

Kvůli čemu jsme se to vlastně doma hádali?

No, vlastně se furt ještě hádáme. Je toho víc.

Prý se dostatečně nevěnuju škole. Když s tímhle argumentem vyrukovali poprvé, nechápavě jsem jen otevřela pusu a málem spadla ze židle.

Mám prospěchové stipendium!

Nestydím se to přiznat. Jsem perfekcionistka a vždycky jsem byla. Potřebuju být nejlepší úplně ve všem, do čeho se pouštím. Takže i když trčím na škole, která mě nebaví, rozhodně to neflákám.

Taky chtějí, abych odjela na erasmus nebo prostě studovat do zahraničí na nějakou prestižní universitu a získala tam cenné zkušenosti a zářezy do životopisu. Po žádném cestování ani v nejmenším neprahnu. Mám podezření, že jim tuhle *rádoby prospěšnou* změnu prostředí poradil nějaký psycholog (Nebo psychiatr? Nikdy si to nezapamatuju.). Protože vážně pochybuju, že by mě mamka po té nehodě chtěla poslat někam

pryč. I když se hádáme, nepřestala mě mít ráda. Ani já ji. Samozřejmě.

Dál chtějí, abych si našla pořádnou praxi v oboru. To je hlavně tátův výmysl, protože chce, abych nastoupila k němu do firmy a zaujala nějaké přední místo. Bok po boku, otec s dcerou. Hmm... jako bych o to stála. Sedět na zadku v kanceláři, dělat tabulky, grafy, odhady,... Na ekonomce je hromada lidí, kterou tyhle věci berou. Hádejte co. Mě ne.

Další roztržky mezi náma dřív způsobovali i kluci. Žádného jsem totiž neměla. Jednou jsem slyšela mamku, jak se tátů snažila přimět k rozhovoru o tom, jestli náhodou nejsem lesbička. Táta tyhle její myšlenkové pochody naštěstí ignoroval. Za to jsem mu byla neskonale vděčná.

Zkrátka a dobře konec krasobruslení neproběhl tak, jak si představovali.

Nechápejte to špatně, taťka na výborných známkách ve škole nikdy nelpěl. Dle jeho soudu jsem jen strašně líná, neb ani teď bez sportovního vytížení nechodím na žádné užitečné praxe nebo ty hodnotné brigády. V životě prý *nejde o známky*

ale o zkušenosti. Jako bych to nevěděla! Ale mít dobré známky mi jde. Zkušeností se bojím. Co když najdu něco, co mě bude bavit a život mi to zase sebere?

Největším trnem v oku jim oběma je můj způsob vydělávání peněz.

Bylo to tři čtvrtě roku po autonehodě, kdy mi naši začali vyhrožovat utnutím kapesného v případě, že si nenajdu nějakou tu jejich praxi. Postavila jsem se k tomu po svém. Sbalila jsem si věci ze svého pokoje a přestěhovala si je dolů do garsonky, kterou většinou obývala babička, když u nás byla na návštěvě. Našla jsem si práci dle vlastního výběru a začala jsem jim platit nájem. Nechtěli o tom ani slyšet, ale nedala jsem jim na výběr. Našla jsem si, kolik by pronájem takové garsonky stál, a tak jim nechávám každý měsíc peníze v obálce na kuchyňské lince. Už na mě nemají žádnou páku, z domu by mě nikdy nevyhodili.

Začala jsem si vydělávat jako tanečnice v Mystery Pub. Tancuju (ve vší počestnosti samozřejmě!) na takových těch vyvýšených pódiích, abych lidi na parketu dostala do toho

správného varu. Napadlo mě to, když jsme byly jednou pařit a Julie do mě hučela, že bych to svedla mnohem líp.

Při směně jsem vždycky zmalovaná, mám na sobě nějaké to bolerko a mini kraťásky. Žádné další svlékání se nikdy, opakuju nikdy, nekonalo. Má to celou řadu výhod. Baví mě to, perfektně se u toho odreaguju, jsem v pohybu, musím se udržovat v dobré kondici, abych zvládla odtancovat pár večerů v týdnu a vypadala u toho celou dobu skvěle. Zpocená červená zdechlina by nikoho do varu nedostala. A co je na tom nejlepší? Je to velmi štědře placené.

Kdykoliv mám z nějakého „diváka“ špatný pocit, stačí mrknout na sekuriťáky a ti ho hned vyvedou. Stává se to naštěstí zřídka. Přece jen mým hlavním úkolem je roztancovat dav, ne se tam jen svíjet v sexy pozicích a roztahovat nohy.

Ale teď zpět ke klukům a mým vztahům s nima. Kluci. To vždycky bylo složité téma a teď to není o nic jednodušší. Když jsem krasobruslila, prostě nebyl čas. Sem tam se mi někdo na závodech líbil. Ale kvůli nedostatku času došlo maximálně na pár malých randíček a líbání.

Mamka může být v klidu. Lesbička nejsem, tím jsem si jistá.

A po té autonehodě jsem prostě neměla na lidi náladu. Když jsem se z toho trochu *vzpamatovala*, jak tomu naši s oblibou říkali, zjistila jsem, že se mi žádný kluk nelíbí. Pokud se mi líbil aspoň fyzicky, vyklubal se z něj povrchní idiot. K tomu, aby se mi někdo dostal pod kůži, jsem nikomu nedala příležitost.

Bylo mi dvacet, s nikým jsem do té doby nespala a naši už prostě byli z absence kluků v mém životě nesví. Ruku na srdce, já taky.

Neodřízla jsem se od lidí schválně. Jen jsem se na ně nechtěla fixovat. Na druhou stranu jsem nechtěla skončit jako stará panna. Takže jsem si dala stupidní předsevzetí (samozřejmě ne kvůli rodičům ale kvůli sobě). Rozhodla jsem se stihnout svůj první sex dřív, než dosáhnu naprosté dospělosti, tedy i v USA, před 21. narozeninami. Předsevzetí jsem splnila. Nejsem na sebe pyšná to vážně ne. Stejně jsem ale ráda, že už to mám za sebou.

Kluci jsou teď jediným bodem mého bídného života, který mi naši schvalují. Jak k tomu došlo?

Na oslavě narozenin rodinného známého jsem se seznámila s klukem, synem oslavence. O dva roky starší, vcelku sympaták, přesněji řečeno zatraceně sexy sympaták. Studuje ekonomku, na rozdíl ode mě dobrovolně. Akorát se vrátil z ročního pobytu v zahraničí. Zkrátka a dobře dělá všechno to, co po mně naši chtějí. Dokonalá partie.

Lidí bylo na té party spousta. A rozhodně jsem tam nebyla jediná pěkná mladá holka. Stejně jsem si po chvíli bloumání všimla, že ze mě nespouští oči.

Nalila jsem do sebe pár sklenek šampáňa na povzbuzení a šla na věc. Jeho svedení mi nedalo vůbec žádnou práci, jak jsem říkala, už jsem ho zaujala.

Oslava se konala u nich doma. Stačilo naznačit, že jsem svolná a že si mě má odvést do svého pokoje.

První sex jsem tedy měla za sebou. S Adamem. Neřekla jsem mu, že jsem panna, takže z toho byl pěkně v šoku. Nebyl nijak něžný ani opatrný.

„Tos mi to do prdele nemohla říct?!“ obořil se na mě po sexu.

No, asi mohla... Ale nemusel na mě hned takhle vyjíždět. „Proč? Pak by sis dal víc záležet?“ snažila jsem se ho tak trochu laškovně popíchnout, ale to už mi bylo jasné, že je to totální idiot.

„S pannama nešukám!“

Spadla mi brada, jak jsem tohle sakra měla komentovat?! Hajzl!

Potom následovalo pár trapných minut, během kterých jsem hledala své oblečení, snažila se dělat, že mě nenaštval, aspoň trochu důstojně se obléct a nepřipadat si jak laciná děvka.

„Chodíš s někým?“ zeptal se mě.

Zamračila jsem se na něj, aby mu bylo jasné, že mu do toho nic není. Ale stejně jsem mu odpověděla. „Ne,“ taky jsem totiž nechtěla vypadat jako štětka, co si to radši poprvé rozdá s někým jiným než se svým přítelem.

„Hm...“

„Co hm?“ vyjela jsem na něj. Nikdy jsem nebyla zrovna krotká povaha.

„Tak budeš chodit se mnou.“

To už mi spadla brada podruhé. „Co prosím?“
To si ze mě snad dělá...

„Spíme spolu, chodíme spolu. Nejsem partie k zahzení,“ pronesl nechutně samolibým tónem. „Jsi přece dcera Jaroslava Kmenta?“

Přikývla jsem, i když mi tak trochu unikal smysl jeho slov.

„Naši mi o tobě říkali. Stejně nás chtěli dát dohromady.“

Toliko k tomu, že jsem ho mezi všemi sličnými dívkami zaujala. „To by nešlo...“ zaprotestovala jsem.

„Tak budeme předstírat, že spolu chodíme. Otec má pocit, že jsem se v Americe měl vybouřit a teď už mám víst spořádaný odpovědný život,“ pronášel to takovým tím přemoudřelým tónem, kterým puberťáci obvykle parodují své rodiče.

Začala jsem nad tím přemýšlet. Možná to nebyl až tak hloupý nápad, jak to ze začátku znělo. Měla bych přítele, kterého mi rodina schválí, konečně by to přestali řešit a nemuseli by spekulovat o mé sexuální orientaci. Takže jsem souhlasila.

Do dvou týdnů od domluvy se z toho našeho vztahu stala rutina. Jednou týdně jsme na večeri u nás doma a jednou týdně to zase Adamovi

oplácím svou návštěvou u nich. Předstíráme zamilované hrdličky a zatím nám to všichni baští i s navijákem. Už jsme spolu několikrát pózovali na fotkách do rodinného alba a musím říct, že působíme dost věrohodně.

Adam se občas chová jako kretén, ale není to nic, co bych nezvládla. Dvakrát se ukázal v klubu, kde tančím, ztropil mi tam žárlivou scénu a snažil se mě dostat z pódia.

„Když už spolu chodíme, tak se nechovej jako kurva!“ ječel na mě. Musela jsem povolat sekuriťáka. Naštěstí zrovna pracoval Pavel, takže z toho nedělal vědu a nenabonzoval mě. Přesně z tohoto důvodu mají totiž naši partneři vstup do klubu zakázaný.

Navíc já Adama nepozvala ani si ho nepřivedla, takže by mě pěkně naštvalo, kdybych z toho měla mít malér. Adam byl tu noc ožralý a další den si to ani nepamatoval.

Sem tam jsme nuceni přespat jeden u druhého. Oboje rodiče se tváří, že nejsou včerejší, takže spolu vždycky sdílíme pokoj i postel, oba máme dvojlůžko, takže se to dá přežít. O nic se od toho

mého „poprvé“ nepokusil a sex po mně znovu nechtěl, ani náznakem. Naštěstí.

Párkrát jsem ho potkala ve městě. Vždycky byl s výrazně starší přeudržovanou ženou. Pokaždé jinou ale typ to byl stejný – vysolárkovaná nádhera s tunou makeupu, která už má svá nejlepší léta dávno za sebou. Napřed jsem si myslela, že je to jen náhoda. Teď už se nemůžu zbavit dojmu, že chodí se zajištěnými ženama, co si rády vydržují mladé zajíčky. Nebo ho prostě berou zralé zkušené ženy? Upřímně? O druhý variantě pochybuju.

Z toho, co jsem pochopila, moc dobře nevychází se svým otcem, který mu nejspíš pozastavil příjmy. Adam to řeší očividně jinak než já.

Přiznávám, že se občas neubráním a dumám nad tím, jak to vlastně má, ale může mi to být vcelku ukradené. Celý Adam mi je ukradený, dokud naše dohoda na obelstění rodičů funguje dobře.

Během pár hodin v jeho přítomnosti mi došlo, že to není žádný génius, za kterého se sám považuje. Jednotlivé ročníky školy s těžší prolézal.

Nemám s ním absolutně nic společného, dvakrát až třikrát týdně chodí pařit a většinu času tráví u počítače sledováním a sdílením rádoby vtipných videí, perverzních snímků,...

Fandí fotbalu. Asi jsem jen jako každá přihlouplá holka, které fotbal prostě připadá stupidní a nic jí neříká. Na můj vkus je fotbalové hřiště moc velké, hráči běhají moc pomalu, často padají a simulují. Kdyby si natloukli na ledě tolikrát co já, tak by je každé malé škobrtnutí nemohlo přikovat k zemi natolik, aby bylo zapotřebí nosítek a lékařů. Netvrdím, že simulují všichni a děje se to pokaždé... asi mám jen *štěstí* na zápasy.

Nikdy nic nečetl (nejspíš ani skripta, jsem ochotná uvěřit tak maximálně kreslenému vtipu s bublinou), z filmů ho zajímají jen ty akční, ... No prostě jsme pravý opak spřízněných duší.

Pod tou jeho sexy sympatickou fasádou jsem bohužel nic nenašla. Jenže tenhle náš dosavadní vztah mi prostě vyhovuje. Je to cesta menšího zla. Když mě naši k něčemu ukecávají, prostě si vymyslím, že nemám čas, protože s Adamem zrovna něco... a je už jedno co.

Příští týden se u Adama chystá další významná oslava. Adamově babičce je 80 let. Tentokrát by se to mělo odehrávat jen v úzkém rodinném kruhu. Napřed jsem z toho moc nadšená nebyla. Čím míň lidí, tím víc se budeme muset před všema přetvařovat. Pak mi ale oznámili, že v rámci oslavy naplánovali i gratulace k mým 21. narozeninám, nemohli by přece zanedbat milovanou přítelkyni svého syna. Takže teď jsem vlastně ráda, že tam bude jen pár účastníků, vážně netoužím po miliardě lidí, která by na mě civěla.

Jasně, že v práci na mě taky civí dav, ale je to mnohem anonymnější a nikdo z nich vlastně ani neví, jak se jmenuju.

2.

Holčičí den s mamkou nám právě začal.

Na stole přede mnou stojí pořádný hrnek cappuccina s hromadou mléčné pěny posypané kakaem a vedle na talířku ještě jahodový dort. Mamka si naproti mně užívá své oblíbené latté s vanilkovou příchutí a jablečný koláč.

Běžně se takhle neládujeme. A snídaně se skládá buď z nějaké kaše, jogurtu s ořechy nebo klidně jen samotného ovoce, jenže narozeniny jsou výjimečná příležitost a tak šel zdravý životní styl stranou.

Hlady už jsem málem šilhala a měla jsem dojem, že melu z posledního. Ani v tom nejdivočejším snu mě nenapadlo, že předávání sourozenců na tábor se takhle protáhne. Jinak bych po tom ranním běhu a sprše zbodla aspoň banán. Když jsme se posadily ke stolku v kavárně, měla jsem pocit, že se mi už stěny žaludku požírají navzájem.

„Prozradíš mi konečně, cos na dnešek naplánovala?“ úmyslně u toho mamce přehrávám jeden prosebný obličej za druhým. Mamka mi

do teď odmítala říct co, že nás to vlastně čeká za *super dívčí jízdou*. Jen po mně chtěla, abych si udělala volno na celý den. Jako bych přes prázdniny měla něco na práci. Teda kromě občasného hlídání Tobyho a to mi počínaje dneškem pominulo.

Naštěstí mamka souhlasila, že jí se mnou stačí bílý den a noc si můžu klidně propařit s Julčou.

„Už bych mohla, vid' beruško,“ mrká na mě spiklenecky.

„To bys mohla. Vždyť jsem ani pořádně nevěděla, co si mám vzít na sebe!“

„Ale no tak! Říkala jsem, že něco hezkého, ale ať tě z bot nebolí nohy,“ ohradí se trochu dotčeně.

Nevěděla jsem jestli se mám obléct jako do divadla nebo na výlet.

Měla jsem za to, že jsem si oblečení vybrala rádně dle jejího pokynu. Vzala jsem si balerínky a ležérní šaty, radši jsem si do kabely hodila svetr, kdyby mě náhodou chtěla vzít do něčeho klimatizovaného. Ještě doma mě sjela nesouhlasným pohledem, naštěstí, si své soudy nechala pro sebe.

Tak dobře, přiznávám, že ty šaty už novotou zrovna nezáří a baleríny se nedají označit už ani za okopané.

Mamka je oblečená jako vždy velmi elegantně. Uctívá totiž, dle jejího názoru bezchybnou a dokonalou Audrey Hepburnovou a její motto: „Elegance je jediný styl, který nikdy nevyjde z módy.“ Rozhodně nevypadáme jako matka s dcerou, spíš jako dáma, která zrovna adoptovala chudou sirotu.

„Dobře takže po snídani půjdeme do zoo,“ prozrazuje mi.

„Fakt?!“ Nepřeslechla jsem se? Řekla, že půjdeme do zoo? „To jako vážně?“ ubezpečuju se ještě jednou. Vždycky se mnou totiž do zoo odmítala chodit a musela mě tam brát babička. Mamku prý nebaví courat po parku se zvířaty v klecích. Spíš bych ale řekla, že to má něco společného s tím, že její táta je přírodovědný profesor.

„Vážně. A nedívej se na mě tak nebo si to ještě rozmyslím.“

Okamžitě radši nasazuju ten nejneutrálnější výraz, kterého jsem schopná. I tak mi ale cuká

koutek úst. Tohle je z mamčině strany obrovská oběť a vážně si jí cením.

„Na oběd půjdeme do tvé oblíbené pizzérie. A pak nás čeká pořádná dávka nakupování.“

Nakupování? *Ale ne...* Nikdy nepatřilo k mým oblíbeným činnostem, mám na to hrozně malou výdrž. Zvládnou tak maximálně pár svých vyvolených krámů, ve kterých vždycky něco najdu. Ale hodiny bloumat po nákupních centrech? Nikdy mi hlava nebrala, proč to někdo dělá, a jak je možné, že nemá nic lepšího na práci. Mamka naopak „lov oblečení“ praktikuje s chutí a pravidelně. Ještě, že Sofie je v tomhle po ní, takže už jí nosiče a panenku, kterou by oblékala, nemusím dělat jen já.

V první chvíli si v duchu nespokojeně mrmlám. *Zoo? Jo. Krámy? Ne.* Teď mi ale dochází, že můj šatník přímo křičí po obměně. Víím, že mámu ty mé seprané vytahané kousky štvou (několikrát do týdne mi to nezapomíná vyčíst), mně by starý oblečení nevadilo, kdyby mě dnes nečekala Pořádná Pařba, kterou si prostě hodlám užít. Jediný, co v mé skříni ještě vypadá nositelně, jsou

plesové a večerní šaty, které obvykle provětrám tak jednou za rok.

A čím to? Nějak jsem nepřekousla nošení oblečení, které mělo něco společného s krasobruslením. Třeba vypasované jeany a košile, ve kterých jsem cestovala na své poslední závody? Stejně jako většina mého šatníku to prostě letělo do popelnice. Pak jsem si sice vyčítala, že jsem to aspoň neodnesla na charitu nebo na nějaké jiné sběrné místo... Pozdě. A nové oblečení jsem si prostě nepořizovala.

„Na odpolední kávu se k nám přidá táta. Chceme ti hlavní dárek předat společně.“

„Hlavní dárek?“ tak trochu nechápu, myslela jsem, že prostě dostanu to, co mi dnes v krámech vybereme.

„21 ti je jednou za život.“

Všechno probíhá až moc poklidně. Stále čekám, kdy se to pokazí. V zoo to nemělo chybu. Mamka se ke všemu stavěla se zdravou mírou nadšení, nevyhýbala se žádnému z pavilonů, četla si cedulky u výběhů a dokonce byla ochotná se fotit v takových těch vyříznutých hlavách

medvěďů. Zkrátka a dobře nestačila jsem zírat, jak se kvůli mně dneska překonává.

Nakonec jsme zoo opustily s hodinovým skluzem, oběd jsme si odbyly fastfoodovým salátem ještě v zahradě s tím, že pizzérku mám teď u mamky schovanou na jindy.

Z nakupování už jsem tak odvařená nebyla, zvrhlo se to víc, než jsem čekala. Mamka mi byla ochotná pořídit úplně vše, na čem mi byť jen na okamžik ulpěl pohled. Po několika obchodech jsem se radši dívala jen na pokladnu, jenže dneska by mi snad koupila i tu. Každá jsme z krámů odcházely s hromadou tašek a krabic. Na závěr bojové výpravy zjevně nazvané „Roryin nový šatník,“ jsem mamku donutila jít do klenotnictví. Bylo mi líto Sofie, která je z takovéhle události obvykle jen velmi nerada vynechávána, tak jsme jí vybraly aspoň „super cool“ náušnice. Prodavačka tvrdila, že tyhle teď u puberťaček hrozně letí. Já bych si to do uší nikdy nedala.

Když se k pochůzkám po obchodech přičetla ještě zoo, byl to poměrně vyčerpávající program. Takže jsem byla pekelně ušmádaná. S přehledem

zvládnou uběhnout dvacet kilometrů a budu míň unavená, než z tohohle pomalého bloumání. Z klenotnictví jsem už tvrdošijně odmítla jít kamkoliv jinam než do smluvené kavárny čekat na tátu. Mamka sice ještě nákupů dost neměla a nadšeně by pokračovala, ale můj vražedný výraz ji naštěstí zarazil. Což bylo taky neobvyklé, za normálních okolností by mě po krámech vlekla bez milosti dál.

Táta už na čeká, schovaný pod slunečníkem. Zrovna telefonuje a místo pozdravu na nás jen tázavě zdvihá obočí, stěží se se všemi těmi věcmi vejde k jednomu stolku.

„Dámy,“ oslovuje nás, když konečně utíná hovor. „Doufám, že mi na účtu ještě něco zbylo,“ teď se snaží o přísný výraz. Nejde mu to.

„Neboj, brala jsem to ze svého dámského konta,“ mamka má speciální účet, na který si každý měsíc dává stranou peníze *na babinec*. S kámoškami zpravidla jednou do roka vyráží do některé z evropských metropolí odpočinout si od chlapů a od rodin. Mamka sice vždycky

tvrdí, že ona si od nás odpočinout nemusí, ale já jí to nevěřím.

„Tak to teda ne. Dohodli jsme se, že dnešek je na mě!“ táta se fakt tváří našťavaně. Nejspíš jí zase řekl, ať používá jeho kartu a mamka to zase ignorovala. Je to taková jejich klasická hádka. Táta si vždycky děsně zakládá na tom, že se o svou rodinu dokáže ve všem postarat. „*Livii jsem si pořídil úplně od jiných věcí, než je uklízení baráku a chození do práce,*“ slyšela jsem ho jednou říkat babičce.

Mamka má s kamarádkou z medicíny na půl ordinaci praktického lékaře. Do práce chodí na 2,5 dne v týdnu a i tak se to tátovi moc nelíbí. Absolutně jeho přístup nechápu. Po mně by chtěl praxi, brigádu, vysokou školu,... a po své ženě, aby seděla doma na zadku a starala se tak maximálně o děti. Radši už jsem se nad tím přestala pozastavovat.

Po chvíli to jejich handrkování přestávám poslouchat. Pozoruju lidi procházející okolo. Jde tam jedna tak strašně vypadající ženská, že z ní málem chytám záchvat smíchu. Ne, že by byla oblečená nějak děsivě, co lidi nosí, je

jejich věc a je mi to úplně jedno, ale ta ženská vypadá jak klaun. Nikdy by mě nenapadlo, že se tyhle maškary vylepšený plastickou chirurgií promenují i po Praze. Chtěla jsem na ni upozornit mamku, ale ta se stále dohaduje s tátou o placení a neplacení útrat.

Pohledem přejíždím z jednoho kolemjdoucího na druhého, až se zarážím na vysokém týpkovi. Hmmm... vysportovná postava. Vysoký sportovec. Kombinace, která mě vždycky přitahuje. Má na sobě žabky, kraťasy a rozepnutou košili s krátkým rukávem, jak nějaký frajírek na Ibize, což se mi obyčejně nelíbí, ale v jeho případě... Chtěla bych si pořádně prohlídnout jeho obličej, ještě je docela daleko, ale přibližuje se. Škoda, že mu přes ty brýle nevidím do očí.

Jako by slyšel mé přání, zdvihá ruku ke svým zrcadlovkám a dává si je nahoru na hlavu.

V tu ránu přestávám dýchat.

Já ho znám. To je... to snad není pravda, to nemůže být... ale je to on!!! Můj nejoblíbenější sportovec! Má platonická láska. Chlap, co se na mě z obrazovky usmívá pokaždé, když si zapnu

počítač. Jediný aspekt mého bývalého života, který jsem nevymazala.

Dvojnásobný olympijský vítěz ve sjezdovém lyžování. První sjezdař v historii, kterému se kdy podařilo obhájit zlato. Dominik Výborný! Po svém druhém zlatém úspěchu ohlásil konec kariéry. Slyšela jsem zvěsti o touze utnout to v tom nejlepším a něco o chatrném zdraví jeho dědy.

Jako malý přišel o rodiče, vyrůstal tedy u babičky a dědy ve Spojených Státech, kde taky trénoval. Byl to miláček i tamějších obyvatel. Každý jeho úspěch slavili, jak kdyby reprezentoval je a ne Českou republiku. Často se objevoval po boku hereček, modelkovsky vyhlížejících sportovkyň a poslední titulky hovořily o vášnivém románu s jedním z andílků Victorias's secret.

Jen kvůli němu si *jednou za čas* rozklikávám na netu i společenskou rubriku a pídím se po nějakých těch novinkách.

A teď si tu kráčí z masa a kostí jen kousek ode mě. Fascinovaně na něj zírám. Dokonce tak okatě, že snad i cítí můj pohled, otáčí se mým směrem,

pobaveně se ušklíbá a mrká na mě. Musím být rudá jak rajče, přesto se od něj nedokážu odvrátit. Rozhodně jsem ho pobavila ještě víc, protože na mě mrká ještě jednou a dokonce mi mává, pak se otáčí na svého společníka a kráčí si dál.

Bože! Proč musím být jak malá puberťačka? Ani Sofie by se netvářila tak trapně a tu by navíc aspoň omlouval její věk. V duchu nad tím však mávám rukou. Je to fuk. Už ho nikdy nevidím. On mě nezná a na fanyanky mého ražení musí být zvyklý.

Už jednou jsem se s ním setkala tváří v tvář a to, když jsem ho jako patnáctileté ucho žádala o podpis na fotografii. Dodneška mi visí zarámovaná na zdi.

„Hej!“ okřikuje mě mamka a prsty mi luská před očima. Slovo *hej* se k ní vůbec nehodí, což znamená, že se mou pozornost snaží zaujmout už delší dobu.

„Co je?“ ptám se zmateně.

„Vůbec neposloucháš...“ mračí se na mě, jak kdybych něco provedla.

„Promiň, já... no, to je fuk. Co se děje?“ *zjevně už se dohádali.*

Táta protáčí oči v sloup. „Tak tedy ještě jednou,“ dělá dramatickou pauzu. „Dostaneš od nás takový větší dárek,“ po stolku ke mně posouvá svou dlaň, až teď registruju, že pod ní něco skrývá. Velice pomalu zdvihá ruku a snaží se tak zvýšit mé napětí.

Napnutá nejsem. Nic od nich nechci. Ty doby, kdy jsem je o něco prosila a žádala jsou dávno pryč, jestli vůbec byly. Škemrala jsem tak nanejvýš o nové kostýmy.

Mamka mi chtěla koupit oblečení, tak jsem ji nechala. Stejně to nebylo ani tak pro mě jako pro ni, protože už se styděla za to, v čem chodím.

Teď jsem ale vážně překvapená. Jsou to klíčky od BMW. Tedy pokud si ze mě jen nestřílí. Třeštím na ně oči, napřed na klíčky a pak i na své rodiče. Neudělala jsem nic, čím bych se o atuo zasloužila.

Táta mi ještě upřesňuje, že jsou od X6. Sakra! Víím, že si to nezasloužím a měla bych to odmítnout, ale X6 je můj vysněný pojízdný tank.

Nenávidím malá auta typu Fabie natož pak nějakého Smarta, i kdyby to byl malý Mercedes nikdy bych si do toho nesesdla, leda že by to byly jediné dopravní prostředky na silnici. Nemohly by tam být žádné autobusy, žádné nákladáky,... Jen v opravdu velkých autech si připadám relativně bezpečně, natolik bezpečně, abych to riskla a sedla si do nich. Chudinku Fábinku něco většího spolehlivě rozmačká.

„To nemyslíte vážně?!“ slyším se nadšeně a nevěřícně vykřiknout. To je snad ještě větší šok než výlet do zoo.

Oni se snad zbláznili.

Chovám se k nim hrozně, tedy oni ke mně taky aspoň z mého úhlu pohledu,... Ale jsou to rodiče a mají to v popisu práce. Když se potomek nechová podle očekávání, tak mu přece rodiče dávají pořádnou čochku a ultimáta. Vypadá to, že se rozhodli pro změnu přístupu. Ale bavorák?! Nedává to smysl. Něco mi uniká.

Dřív jsem s tátou v létě ráda jezdila sportákem bez střechy. Dnes bych do toho vlezla, jen kdybych byla v autě sama a chtěla spáchat sebevraždu.